

Arrest

nr. 258 365 van 19 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 januari 2021.

Ook haar grootouders, haar moeder, haar zus, en haar oom en tante dienen op 18 december 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 maart 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 22 april 1997 in San Salvador geboren te zijn. U woonde heel uw leven in Reparto Los Santos Dos in Soyapango (San Salvador). Uw huisgenoten waren: uw grootvader H.A.A.C.(...) (CGVS X, OV xxx), uw grootmoeder A.G.G.R.D.A.(...) (CGVS X, OV xxx), uw oom H.A.A.G.(...) (CGVS X, OV xxx), zijn vrouw M.L.Q.D.A.(...) (CGVS X, OV xxx), hun minderjarige dochter M.V.A.Q.(...) (OV X), uw zus E.M.H.A.(...) (CGVS X, OV xxx) en uw moeder S.E.A.G.(...) (CGVS X, OV xxx).

U studeerde en maakte soms websites met een vriend.

Uw grootvader werd in mei 2019, onderweg naar de winkel, benaderd door drie bendeleden van MS. Hij werd bedreigd en moest die avond een renta van 400 dollar betalen. Toen hij die ging betalen werd hem gezegd dat hij vanaf dan elke maand opnieuw 400 dollar zou moeten betalen. Tot en met juli betaalde uw grootvader, in totaal vier keer 400 dollar.

In de eerste dagen van augustus verzamelde uw grootvader het gezin om toch te vertellen wat er aan de hand was. Jullie besloten de kolonie te verlaten en trokken op 18 augustus 2019 naar het huis van uw groottante in Mejicanos.

U verklaart dat u een keer op de bus werd betast door een man en dat vrouwen vaak betast worden op de bus.

Daar bleven jullie tot jullie vertrek uit het land op 11 december 2019. Een dag later kwamen jullie in België aan. Hier diende u op 18 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, identiteitskaart en uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw grootvader H.A.A.C.(...) (CGVS X, OV X). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart te vrezen voor uw leven en dat van uw gezinsleden. Door uw problemen met MS13, u moet hen renta betalen (CGVS, p. 8-9, punt 79-83).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om

internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met MS13 niet aannemelijk. Op 12 mei 2019 benaderden drie leden van die bende u om renta te betalen. Ze wilden die avond een eerste keer 400 dollar en vanaf dan elke 30ste van de maand hetzelfde bedrag (CGVS, p. 8-9, punt 79). Anders zouden zij jullie vermoorden. Jullie slagen er niet in dat verhaal aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden gewezen op jullie verklaringen over de omstandigheden in jullie kolonie, Reparto Los Santos Dos. Die komen weinig overtuigend en onderling inconsistent over. Jullie werden allemaal bevraagd over de situatie in Los Santos, wat bendeaanwezigheid betreft. U verklaart dat er vaak schietpartijen waren en doden vielen, er gebeuren wekelijks moorden. Op de vuilnisbelt zag u vaak twee, drie doden liggen (CGVS, p. 5, punt 32-39). Uw zoon verklaart dat de bendeleden vaak gedrogeerd zijn en iemand kunnen neersteken. Ze staan op de hoeken en zijn gewapend (CGVS X, p. 7-8, punt 74-86). Gevraagd of hij iets kan vertellen over de strijd die de twee bendes om jullie kolonie voeren, zegt hij: "Nee (CGVS X, p. 15, punt 172)." Uw vrouw spreekt over graffiti van de verschillende bendes en schietpartijen tussen hen. Ze kwamen in Los Santos om te stelen, beroven of af te persen. Op de vuilnisbelt lagen vaak lijken. De strijd tussen de bendes is te merken aan de graffiti. Behalve dat zie je bendeleden gewapend door straat lopen. Volgens uw schoondochter M.(...) vallen er in de kolonie dagelijks doden, zelfs veel vrienden van jullie, een daarvan zo'n 3-4 jaar geleden (CGVS X, p. 5, punt 37-42). Ook zij heeft het over graffiti. Concreet gevraagd wat voor zaken er gebeurden in Los Santos verklaart zij: "Ik weet niet welke dingen er gebeurd zijn, maar er zijn wel vele doden gevallen." De doden die vielen kent ze niet (CGVS X, p. 6, punt 53-55). Zij blijft herhalen dat er doden vallen, maar weet niet wie het zijn en kan geen incident aanhalen, omdat zij niet buiten kwam (CGVS X, p. 6-8, 62-77). Ook uw dochter S.(...) werd bevraagd over het leven in Los Santos. Als de bendes elkaar treffen in Los Santos wordt er geschoten en vallen er doden. Ze overvallen je en nemen je geld af. Als iemand binnenkomt die niet van de kolonie is vermoorden ze die onmiddellijk. De bendes komen om beurt elkaars muurschilderingen overschilderen. Beide bendes hebben mannen op de uitkijk (CGVS X, p. 5-6, punt 38-60). Uw kleindochter A.(...) verklaart daarentegen dat er geen bende zat in Los Santos zelf. Daar kwamen ze enkel, om beurt, hun graffiti aanbrengen.

Gevraagd of er nog zaken gebeurden in de kolonie verklaart zij dat niet te weten, want ze kwam niet veel buiten. Ze weet niet wat er nog gebeurde in Los Santos, jaren geleden werd wel het huis van een buurvrouw beschoten (CGVS X, p. 6-8, punt 61-76). Uw andere kleindochter E.(...) tenslotte, verklaart dat MS13 en bende 18 om jullie straat streden. Dat kon ze zien aan de graffiti. 's Nachts kon ze geweerschoten horen, maar ze weet niet van waar die kwamen. Dat is alles wat zij kan zeggen over de strijd tussen de twee bendes. Gevraagd of er ooit iets is gebeurd in Los Santos, verklaart zij enkel geruchten te kennen (CGVS X, p. 4, punt 30-72). Jullie verklaringen over de aanwezigheid van bendes in Los Santos zijn onsamenhangend en komen niet overeen. Het beeld dat jullie ophangen verschilt onderling sterk. Uw schoondochter M.(...) heeft het over dagelijks doden, u hebt het ook over moorden op wekelijkse basis. Uw kleindochters en zoon schetsen een compleet ander beeld en halen niets van die orde aan. Niemand van jullie heeft ooit interactie of problemen gehad met bendeleden in de kolonie, jullie kennen geen namen of bijnamen. Gevraagd incidenten aan te halen of concreet te zijn slagen jullie daar ofwel niet in, of halen jullie zaken aan van jaren geleden. Alles samengenomen komt dat allemaal maar weinig overtuigend over en slagen jullie er niet in Los Santos op een aannemelijke manier voor te stellen als een kolonie met een serieuze aanwezigheid van bendes, of als een twistgebied waarvoor een

hevige strijd woedt tussen twee bendes. Gezien jullie leefomstandigheden en de aanwezigheid van bendes in jullie wijk de oorzaak van jullie problemen zijn roepen deze inconsistente verklaringen vragen op.

U wordt verder gevraagd wat het bendelid, dat u aansprak, precies zei op 12 mei 2019, waarop u verklaart: "Hey hond, je moet met ons samenwerken. Ik wil dat je tegen vanavond aan ons 400 dollar aan ons overhandigd. Zeg vooral niets aan de politie of aan je familie. Anders gaan we jou of iemand van je familie vermoorden. En je gaat ons elke dertigste van de maand 400 dollar betalen (CGVS, p. 10, punt 99)." U bevestigt daarna twee maal dat enkel dat gezegd werd, niets meer (CGVS, p. 10, punt 100 en 102). Later, wanneer u vragen krijgt over hoe er praktisch met de mannen werd afgesproken in verband met de betaling, voegt u nieuwe verklaringen toe. U verklaart dat de mannen gezegd hadden waar en wanneer u het geld zou moeten overhandigen (CGVS, p. 11-12, punt 108-121). Dat u zich dit niet zou herinneren totdat u de logische vraag wordt gesteld hoe de betaling dan wel diende te gebeuren doet uw verklaringen over dit incident, waarvan verwacht kan worden dat het een grote indruk op u heeft nagelaten, maar weinig doorleefd overkomen.

Over de familievergadering die u begin augustus hield, waarop u uw gezinsleden vertelde wat u doormaakte, werd u tijdens het interview gevraagd of u daar alles in detail hebt verteld. U verklaart: "Ja, ik heb het verteld net zoals ik het vandaag aan jullie heb verteld (CGVS, p. 15, punt 157)." Redelijkerwijs mag ook verwacht worden dat uw gezinsleden, die op basis van uw problemen asiel aanvragen, goed op de hoogte zijn van de gebeurtenissen en daar allemaal een zelfde beeld van schetsen. Dat blijkt niet het geval te zijn. Vooral uw zoon legt verklaringen af die jullie geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Wanneer hij de kans krijgt zijn asielmotieven uiteen te zetten, vertelt hij amper iets over uw problemen met de bendeleden (CGVS X, p. 9, punt 98-100). Wanneer hem gevraagd wordt naar wat u heeft meegemaakt, legt hij verklaringen af die niet rijmen met die van u. Hij verklaart meermaals dat u maandelijks 200 dollar renta moest betalen (CGVS X, p. 9-10, punt 102 en 111). Hij verklaart dat u in mei twee keer betaalde, en dan tot en met augustus 200 dollar per maand betaalde. Goed voor een totaal bedrag van 1000 dollar (CGVS X, p. 10-11, punt 113-115). Wat later zegt hij dat u op 30 juli voor het laatst betaalde (CGVS X, p. 15, punt 173), uiteindelijk zegt hij: "Exact weet ik het niet. Dat zal hij moeten zeggen. Er werd die twee keer in mei betaald. Er werd in juni, juli en augustus betaald (CGVS X, p. 17, punt 198)." Zelf zegt u in totaal 1600 dollar te hebben betaald (CGVS, p. 16, punt 172). Op 12 mei, 30 mei, 30 juni en 30 juli, telkens 400 dollar (CGVS, p. 10, punt 100-101). Uw zoon verklaart niet in detail te weten hoe het incident van 12 mei verlopen is en hoe de betalingen praktisch liepen. Daar heeft u hem nooit iets over verteld (CGVS X, p. 14-15, punt 162 en 168-169). Uw vrouw verklaart dat u niet alles in detail hebt verteld (CGVS X, p. 7, punt 50-52). Uw dochter verklaart dat bendeleden u op 12 mei pas 's avonds, toen u al een eerste keer 400 dollar ging overhandigen, gezegd hebben dat u vanaf dan elke 30ste van de maand ook zou moeten betalen (CGVS X, p. 10, punt 111). Volgens u zeiden ze dat meteen al, bij de eerste ontmoeting (CGVS, p. 10, punt 99). Verder legt zij nog een vreemde verklaring af: "Wij zijn thuis vertrokken. Ten eerste om ons leven te redden. Omdat we die renta niet kunnen blijven betalen. We dachten dat na een eerste keer renta te betalen die kerel daarmee zou stoppen. Maar het was niet zo (CGVS X, p. 11, punt 112). Dat rijmt niet met uw verklaringen, u zou pas begin augustus, na vier betalingen, aan uw gezin verteld hebben wat er aan de hand was. Ook zij weet niet hoe u de renta betalingen praktisch volbracht (CGVS X, p. 17, punt 195). Uw schoondochter vertelt ook zeer beknopt over het incident van 12 mei en weet niet hoeveel bendeleden u hebben aangesproken of waar u moest betalen (CGVS X, p. 9-10, punt 97-101). Uw kleindochter A.(...) ten slotte verklaart nog: "Het bendelid dat mijn opa heeft aangesproken zei hem dat hij alles over ons wist. Ze wisten om hoe laat we het openbaar transport namen. Ze wisten alles over ons. Ze hadden ons onder controle (CGVS X, p. 13, punt 142)." Wat nergens uit uw verklaringen blijkt. Hoewel u verklaart alles in detail te hebben verteld aan uw gezinsleden en ook redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij goed op de hoogte zijn, komen jullie verklaringen niet overeen. Onderling zijn jullie verklaringen inconsistent in die mate dat jullie geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt.

Uw verklaringen over het verloop van de maanden volgend op 12 mei zijn ook bevreemdend. Zo is het vreemd dat u uw familie niet zou hebben ingelicht dat u 400 dollar per maand moest afgeven. U verklaart in dit verband dat de bende zou hebben gezegd dat u dit niet mocht zeggen aan uw familie (CGVS, p. 18, punt 196). U bracht hen uiteindelijk pas in augustus op de hoogte (CGVS, p. 8-9). Het houdt maar weinig steek dat u niets zou hebben mogen zeggen van de bende aan uw familie die mee de renta betaalden.

Dat u vervolgens ook daadwerkelijk niets zei tegen uw familie en zij u hier gedurende deze maanden niemand ook niet over zouden hebben aangesproken is nog opmerkelijker. U betaalde immers

maandelijks 400 dollar, en voor de maand mei zelfs 800. U was de verantwoordelijke voor de boodschappen binnen het gezin (CGVS, p. 13 en 18, punt 131 en 198). Uw kinderen en schoondochter gaven u daar maandelijks samen 378 dollar voor (CGVS, p. 18, punt 194). U verklaart ook zelf dat deze renta niet haalbaar was voor jullie om te blijven betalen (CGVS, p. 20, punt 216-217). Dat u gedurende maanden meer moest betalen aan de renta dan het bedrag dat u kreeg om voedsel te kopen voor uw familie maar niemand u hierover aansprak is weinig aannemelijk. Gevraagd of uw familie doorhad dat er plots dergelijke uitgaven gedaan werden, verklaart u: "Nee, ze hebben dat niet gezegd. Het enige is dat mijn kleindochter mij gezegd heeft dat ze dacht dat ik geld uitgaf aan een andere vrouw." Gevraagd hoe het komt dat niemand van uw gezin iets doorhad, verklaart u dat zij wel zagen dat u triest rondliep en veel nadacht, maar ze wisten niets tot u alles vertelde. Gevraagd of het niet opviel dat er elke maand 400 dollar minder was, verklaart u: "Het enige dat ze hebben opgemerkt is dat de hoeveelheid voedsel verminderde. Mijn kleindochter dacht dat ik het uitgaf aan andere vrouwen. Ze heeft ook gezegd: 'Ik zag mama geld geven, tante, maar toch kocht je niet meer zoals vroeger.' Soms was mijn argument dat alles duur was (CGVS, p. 18, punt 193-198)." Dat u maandenlang deze kost betaalde, die meer bedroeg dan het budget dat u kreeg voor eten van de maand, maar dat u verklaart dat niemand dit zou hebben opgemerkt en niemand u hierover aansprak is weinig aannemelijk.

Uiteindelijk nog een keer gevraagd hoe het komt dat niemand iets merkte van die uitgave, verklaart u: "Zoals ik eerder zei was het niet alleen het geld van mijn kinderen dat ik daarvoor gebruikte, maar ook mijn geld dat ik verdiende van mijn klussen als loodgieter en metselaar" (CGVS, p. 20, punt 218). Echter, uw verklaringen over met welk geld precies u deze renta betaalde zijn weinig consistent. De eerste keer, 12 mei, kon u het geld nog zelf voorzien, vanaf de tweede keer moest u het geld van uw kinderen gebruiken (CGVS, p. 11, punt 117). Wat later zegt u dat u ook de tweede keer, op 30 mei, met uw eigen geld hebt kunnen betalen en vanaf dan pas geld van uw kinderen gebruikte (CGVS, p. 12, punt 131). Over 30 juli, de laatste keer dat u betaalde, zegt u eerst dat u dat betaalde "[...] met een deel van mijn eigen geld dat ik verdiende aan die klusjes. De rest met het geld dat ik van mijn kinderen kreeg. Het bedrag dat overbleef gebruikte ik dan voor de aankopen in de supermarkt (CGVS, p. 13, punt 138)." Nog later verklaart u dan weer dat u die laatste keer gereedschap moest verkopen om toch nog boodschappen te kunnen doen (CGVS, p. 18, punt 194 en p. 20, punt 218). Uw verklaringen, over hoe u elke van de vier keren de bendeleden kon betalen, zijn inconsistent.

U verkocht uw huis in Los Santos via een sociaal fonds voor woningen. U leerde de koper pas kennen toen de akte getekend werd. Gevraagd of u die mensen niet in een risicosituatie steekt, gezien de kans bestaat dat de bendeleden hen zouden aanspreken, verklaart u: "Dat weet ik niet (CGVS, p. 19, punt 208)." Jullie hebben met niemand uit Los Santos nog contact (CGVS, p. 19, punt 209 en CGVS X p. 4, punt 26). U woonde al sinds 1981 in die kolonie. Er kan verwacht worden dat u daar sociaal verankerd bent. Dat u aan niemand informatie zou hebben gevraagd in verband met de situatie daar en zich zou hebben ingelicht over het feit of de bende al dan niet actief op zoek was naar u, - zij konden bijvoorbeeld uw burens of andere mensen uit de wijk hebben benaderd -, is opmerkelijk. Immers, kan verwacht worden dat u zou willen weten of de bende actief op zoek is naar u en uw familie, en of u al dan niet veilig voor hen bent in Mejicanos, waar u nog bijna vier maanden verbleef. Uw loutere verklaring dat u geen contact meer had met mensen uit Los Santos kan niet overtuigen.

Jullie brachten jullie laatste vier maanden door in de kolonie Montréal in Mejicanos (CGVS, p. 15, punt 165). Over die periode daar leggen jullie ook enkele vreemde verklaringen af. Uw kleindochters A(...) en E(...) (CGVS X, p. 12, punt 132) herinneren zich niet wie er in die periode nog ging werken van jullie gezin: "Mijn moeder, en ik herinner me niet precies of mijn oom ook nog wat gewerkt heeft, dat weet ik niet meer (CGVS X, p. 12, punt 126)." Verder kennen geen van beide de naam van de kolonie naar waar jullie zouden zijn moeten vluchten en waar jullie die laatste 4 maanden zouden hebben gewoond (CGVS X, p. 12, punt 127 en CGVS X, p. 14, punt 153).

U verklaart verder nog, gevraagd of jullie niet elders in El Salvador zouden kunnen wonen, dat het gevaarlijk is ergens als onbekenden aan te komen. Uw schoondochter M(...) verklaart dat jullie ook Montréal, Mejicanos, de wijk van uw schoonzus, niet veilig waren, omdat daar een rivaliserende bende heerst (CGVS X, p. 11, punt 123). Jullie verklaringen over de aanwezigheid van de bende daar en over hoe jullie problemen met hen wisten te vermijden, gezien jullie als onbekenden in deze wijk kwamen wonen, zijn weinig overtuigend. Zo weten jullie vreemd genoeg niet welke tak van de bende 18 (CGVS, p. 15, punt 165-166; CGVS X, p. 13-14, punt 151-153; CGVS X, p. 14, punt 158-166; CGVS X, p. 12, punt 141-142; CGVS X, p. 12, punt 133-136). Gezien de Revolucionarios en de Surenos twee rivaliserende bendes zijn, die hun gebied willen afbakenen, is het vreemd dat jullie dit nooit zouden hebben gezien – bijvoorbeeld op de muren in de straat – of gehoord – bijvoorbeeld van uw schoonzus

die daar woonde. Jullie komen daar met acht mensen wonen. Gevraagd of er iets geregeld moest worden met die lokale bende 18, verklaart u dat ze volgens u zelfs niet beseft hebben dat jullie daar woonden. Jullie verplaatsten zich er met de auto of uw schoonzus begeleidde jullie (CGVS, p. 15-16, punt 166-171). Dat u als antwoord op deze vraag louter gokt dat ze het misschien niet eens wisten komt maar weinig doorleefd over. U verklaarde immers zelf dat onbekenden niet in een wijk van een rivaliserende bende kunnen komen. U was bovendien net problemen met een bende ontvlucht. Dat u op deze vraag dan louter kan meegeven dat ze het “misschien niet wisten” is geenszins overtuigend.

Uw schoondochter weet niet of er regelingen getroffen werden met de lokale bende 18 (CGVS X, p. 12, punt 136). Uw zoon verklaart eveneens dat er niets geregeld moest worden met de bende en dat uw schoonzus jullie daar begeleidde (CGVS, X, p. 14, punt 152-157). Uw dochter verklaart dan weer dat uw schoonzus ‘dat geregeld heeft’, zij begeleidde iedereen van jullie naar binnen (CGVS X, p. 15, punt 171-172). E.(...) weet ook niet of er iets geregeld werd met de bende, als jullie buitenkwamen, begeleidde uw schoonzus jullie (CGVS X, p. 13, punt 146-150). A.(...) verklaart hetzelfde (CGVS X, p. 12, punt 134). Jullie hebben geen problemen gekend in deze wijk (CGVS, p. 19, punt 203). Jullie komen met acht mensen in de kolonie Montréal in Mejicanos wonen. De bende 18 is daar aanwezig. Zoals jullie zelf erkennen, is het in El Salvador niet evident om te verhuizen naar een andere kolonie, als daar een bende is. Jullie hebben vreemd genoeg geen enkel probleem gekend met deze bende en kunnen bovendien niet concreet maken hoe jullie binnenkomst en verhuis naar deze wijk eventueel geregeld werd met de lokale bende en hoe jullie daarmee omgingen. Jullie loutere verklaring dat jullie altijd begeleid werden door uw schoonzus, kan niet overtuigen.

Uw zoon werkte voorts nog tot en met 30 september, als boodschapper nog wel. Hij verplaatste zich met een moto (CGVS X, p. 8-9, punt 87-92). Uw dochter werkte zelfs tot 15 november 2019 en moest voor haar job verschillende supermarkten bezoeken. Ze deed dit altijd met de bus. Zij werkte zelfs haar opzegtermijn uit (CGVS X, p. 9-10, punt 96-106). Uw kleindochter E.(...) verklaart: “We probeerden niet buiten te komen, maar deden dat wel. Mijn tante bracht ons naar de bushalte. Ze wachtte tot wij opstapten en de bus vertrok (CGVS X, p. 8, punt 78).” Uw kleindochter A.(...) verklaart dat zij enkele dagen voor jullie vertrek uit het land is uit geweest met enkele vrienden (CGVS X, p. 12, punt 129-132). Dat uw zoon en dochter hun werk bleven doen waarvoor ze zich dienden te verplaatsen doorheen de stad, en anderen van uw familie zich verplaatsten door de stad doet ernstig aan twifelen jullie problemen waarvoor jullie uit vrees voor jullie leven zouden hebben moeten onderduiken bij uw schoonzus. Dat jullie bovendien ook nog het openbaar vervoer gebruikten om jullie te verplaatsen door de stad doet verdere twijfels rijzen, gezien dit een plaats bij uitstek is waar misdrijven gepleegd worden en het openbaar vervoer geïmiseerd wordt door de bendes voor renta.

Voort is opmerkelijk dat uw dochter S.(...) en haar dochters A.(...) en E.(...) op 2 juli 2019 al paspoorten hadden. Voor zij wisten dat u problemen had met bendeleden. S.(...) verklaart dat haar werkgever een reis organiseerde naar Guatemala, zij wilde die uitstap doen met haar dochters (CGVS X, p. 17, punt 201). Een paspoort was daarvoor vereist, zo verklaren uw kleindochters (CGVS X, p. 13, punt 148 en CGVS X, p. 13, punt 144). Echter, eerder in haar interview verklaarde uw dochter, gevraagd naar reisplannen, dat zij nooit op reis ging naar het buitenland en geen plannen had om dat te doen (CGVS X, p. 6, punt 50-51). Dat zij dan later, pas wanneer ze gewezen wordt op de afgiftedatum van haar paspoort, verklaart dat ze dit afhaalde omdat ze reisplannen had kan volstrekt niet overtuigen. Bovendien blijkt uit informatie dat Salvadoranen sinds een conventie uit 2006 tussen Honduras, Guatemala, El Salvador en Nicaragua, gelijkend op het Schengenmodel, enkel hun identiteitskaart nodig hebben om naar Guatemala te reizen. Erop gewezen dat volwassenen voor reizen naar Guatemala enkel een identiteitskaart nodig hebben, legt uw dochter uit dat de werkgever haar verplichtte een paspoort te hebben voor de uitstap (CGVS X, p. 17, punt 201-208). Dit is geenszins overtuigend, temeer daar u niet uitlegt waarom de werkgever deze vreemde eis zou stellen. Sterker nog, de door uw dochter neergelegde brochure van haar werk met betrekking tot een reis naar Guatemala vermeldt eveneens dat volwassenen slechts hun identiteitskaart nodig hebben. A.(...) lijkt voorts niet zeker te zijn naar waar die uitstap was “Een land in centraal-Amerika, ik denk dat het om Guatemala ging (CGVS X, p. 13, punt 145).” Dat uw dochter en kleindochters geenszins een overtuigende verklaring weten te bieden voor het feit dat zij reeds voordat zij zelf problemen hadden – of althans ervan wisten – een paspoort hadden aangevraagd doet vermoeden dat jullie andere reismotieven hadden dan het door jullie aangegeven vluchtrelaas en doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven. Die staat niet onmiddellijk ter discussie. De

geboorteakte, waar ook uw huwelijk in vermeld staat, staat tevens enkel uw identiteit. Uw huwelijk wordt niet betwist en is niet relevant voor uw asielmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.”

Julie zijn allemaal omwille van die redenen vertrokken uit El Salvador (CGVS, p. 9, punt 89). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen. Gevraagd of u nog andere problemen hebt waarom u niet terug kan, haalt u niets concreets aan en verklaart u: “Ik wil niet terug naar hetzelfde gaan. Ik wil niet terug hetzelfde moeten meemaken en hetzelfde leven moeten leiden. Ik heb schrik voor mijn leven en voor dat van mijn familie (CGVS, p. 13, punt 147).” U voegt nog toe dat u een keer betast werd door een man op de bus en dat vrouwen vaak betast worden op de bus (CGVS, p. 13 punt 148). Wat dit betreft dient opgemerkt dat het door u beschreven incident waarbij u betast werd op de bus niet kan worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Hoewel laakbaar en verwerpelijk, zijn deze feiten dus niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw identiteit en nationaliteit staven. Die staan niet onmiddellijk ter discussie.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een

bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar grootvader, gekend onder rolnummer 259 816. Dit middel luidt als volgt:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert landeninformatie zonder de referentiegegevens ervan weer te geven.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.”

Verzoekster voegt hier nog het volgende aan toe:

“Het feit dat de verzoekende partij als vrouw reeds herhaaldelijk betast werd op de bus, kan dan op zich misschien wel onvoldoende reden vormen om haar een statuut toe te kennen, doch het was het zoveelste druppeltje in de emmer die overgelopen is toen de grootvader bedreigd werd. Hier dient dus wel degelijk rekening mee gehouden te worden.”

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven grotendeels identiek zijn aan die van haar grootvader, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Behalve het incident waarbij zij werd betast op de bus, roept zij geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar grootvader betekend.

Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar grootvader in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 19 juli 2021 met nr. 258 364 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters grootvader verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3

en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat slechts twee familieleden hun gehoorverslag effectief hebben ontvangen, namelijk zijn zoon H.A.A.G. en diens vrouw M.L.Q.D.A.. De anderen hebben derhalve niet de kans gekregen om hun gehoor op details na te lezen. Opmerkelijk genoeg, wordt in het verzoekschrift echter een gedeelte uit verzoekers gehoorverslag geciteerd.

Wat er ook van zij, uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij inderdaad is tekortgekomen aan haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, noch uit lezing van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling blijkt dat het niet (tijdig) betekenen van de kopie van het gehoorverslag en het niet-verlenen van een termijn van acht werkdagen om opmerkingen te formuleren, op enige wijze wordt gesanctioneerd. Het niet-naleven door de verwerende partij van de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, houdt enkel in dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

Het staat verzoeker vrij om eventuele opmerkingen over de inhoud van deze gehoorverslagen kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht, wat hij evenwel nalaat te doen. Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting formuleert hij enige opmerking. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de opgetekende verklaringen in de gehoorverslagen geen correcte weergave zijn van hetgeen hij en zijn familieleden toen hebben verklaard. Overigens moet in deze de Raad opmerken dat uit pagina 13 van zijn verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker instemt met de inhoud van de gehoorverslagen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn familie El Salvador hebben verlaten omdat hij door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) zou zijn afgeperst en bedreigd.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”).

Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker bestaat om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens, met name zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met het vluchtrelaas. Uit de brochure over de excursie georganiseerd door de werkgever van zijn dochter, kan op zich niets worden afgeleid met betrekking tot de rechtstreekse vluchtmotieven van verzoeker.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoeken, er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

4.5. Vooreerst acht de Raad de verklaringen van verzoeker over wat het bendelid hem zei toen hij op 12 mei 2019 de eerste keer werd benaderd om renta te betalen, gebrekkig. De commissaris-generaal zet terdege uiteen: "U wordt verder gevraagd wat het bendelid, dat u aansprak, precies zei op 12 mei 2019, waarop u verklaart: "Hey hond, je moet met ons samenwerken. Ik wil dat je tegen vanavond aan ons 400 dollar aan ons overhandigd. Zeg vooral niets aan de politie of aan je familie. Anders gaan we jou of iemand van je familie vermoorden. En je gaat ons elke dertigste van de maand 400 dollar betalen (CGVS, p. 10, punt 99)." U bevestigt daarna twee maal dat enkel dat gezegd werd, niets meer (CGVS, p. 10, punt 100 en 102). Later, wanneer u vragen krijgt over hoe er praktisch met de mannen werd afgesproken in verband met de betaling, voegt u nieuwe verklaringen toe. U verklaart dat de mannen gezegd hadden waar en wanneer u het geld zou moeten overhandigen (CGVS, p. 11-12, punt 108-121). Dat u zich dit niet zou herinneren totdat u de logische vraag wordt gesteld hoe de betaling dan wel diende te gebeuren doet uw verklaringen over dit incident, waarvan verwacht kan worden dat het een grote indruk op u heeft nagelaten, maar weinig doorleefd overkomen."

Verzoeker repliceert dat het logisch is dat men zich bijkomende zaken, zoals de praktische modaliteiten, pas herinnert wanneer er doorgevraagd wordt, maar kan in zijn redenering niet worden gevolgd.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. De vermeende afpersing en bedreigingen betreffen essentiële elementen van het vluchtrelaas, hebben een vrij recent karakter en vormden de directe aanleiding voor verzoekers vertrek uit El Salvador. Er mag van verzoeker dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij, wanneer bevraagd naar wat het bendelid precies zei, ook vermeldt dat hem werd gezegd hoe de betaling diende te gebeuren; zeker wanneer hem nog tot tweemaal toe werd gevraagd of de bendeleden verder nog iets hadden gezegd (NPO verzoeker, p. 10). De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling, vormt wel degelijk een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het relaas.

Daarbij komt nog dat de verklaringen die verzoeker en zijn familieleden onderling afleggen over de beweerde gebeurtenissen, inconsistent zijn. De commissaris-generaal duidt op goede grond aan: "Over de familievergadering die u begin augustus hield, waarop u uw gezinsleden vertelde wat u doormaakte, werd u tijdens het interview gevraagd of u daar alles in detail hebt verteld. U verklaart: "Ja, ik heb het verteld net zoals ik het vandaag aan jullie heb verteld (CGVS, p. 15, punt 157)." Redelijkerwijs mag ook verwacht worden dat uw gezinsleden, die op basis van uw problemen asiel aanvragen, goed op de hoogte zijn van de gebeurtenissen en daar allemaal een zelfde beeld van schetsen. Dat blijkt niet het geval te zijn. Vooral uw zoon legt verklaringen af die jullie geloofwaardigheid ernstig ondermijnen. Wanneer hij de kans krijgt zijn asielmotieven uiteen te zetten, vertelt hij amper iets over uw problemen met de bendeleden (CGVS X, p. 9, punt 98-100). Wanneer hem gevraagd wordt naar wat u heeft meegemaakt, legt hij verklaringen af die niet rijmen met die van u. Hij verklaart meermaals dat u maandelijks 200 dollar renta moest betalen (CGVS X, p. 9-10, punt 102 en 111). Hij verklaart dat u in mei twee keer betaalde, en dan tot en met augustus 200 dollar per maand betaalde. Goed voor een totaal bedrag van 1000 dollar (CGVS X, p. 10-11, punt 113-115). Wat later zegt hij dat u op 30 juli voor het laatst betaalde (CGVS X, p. 15, punt 173), uiteindelijk zegt hij: "Exact weet ik het niet. Dat zal hij moeten zeggen. Er werd die twee keer in mei betaald. Er werd in juni, juli en augustus betaald (CGVS X, punt 198)." Zelf zegt u in totaal 1600 dollar te hebben betaald (CGVS, p. 16, punt 172). Op 12 mei, 30 mei, 30 juni en 30 juli, telkens 400 dollar (CGVS, p. 10, punt 100-101). Uw zoon verklaart niet in detail te weten hoe het incident van 12 mei verlopen is en hoe de betalingen praktisch liepen. Daar heeft u hem nooit iets over verteld (CGVS X, p. 14-15, punt 162 en 168-169). Uw vrouw verklaart dat u niet alles in detail hebt verteld (CGVS X, p. 7, punt 50-52). Uw dochter verklaart dat bendeleden u op 12 mei pas 's avonds, toen u al een eerste keer 400 dollar ging overhandigen, gezegd hebben dat u vanaf dan elke 30ste van de maand ook zou moeten betalen (CGVS X, p. 10, punt 111). Volgens u zeiden ze dat

meteen al, bij de eerste ontmoeting (CGVS, p. 10, punt 99). Verder legt zij nog een vreemde verklaring af: "Wij zijn thuis vertrokken. Ten eerste om ons leven te redden. Omdat we die renta niet kunnen blijven betalen. We dachten dat na een eerste keer renta te betalen die kerel daarmee zou stoppen. Maar het was niet zo (CGVS X, p. 11, punt 112). Dat rijmt niet met uw verklaringen, u zou pas begin augustus, na vier betalingen, aan uw gezin verteld hebben wat er aan de hand was. Ook zij weet niet hoe u de renta betalingen praktisch volbracht (CGVS X, p. 17, punt 195). Uw schoondochter vertelt ook zeer beknopt over het incident van 12 mei en weet niet hoeveel bendeleden u hebben aangesproken of waar u moest betalen (CGVS X, p. 9-10, punt 97-101). Uw kleindochter A.(...) ten slotte verklaart nog: "Het bendelid dat mijn opa heeft aangesproken zei hem dat hij alles over ons wist. Ze wisten om hoe laat we het openbaar transport namen. Ze wisten alles over ons. Ze hadden ons onder controle (CGVS X, p. 13, punt 142)." Wat nergens uit uw verklaringen blijkt. Hoewel u verklaart alles in detail te hebben verteld aan uw gezinsleden en ook redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij goed op de hoogte zijn, komen jullie verklaringen niet overeen. Onderling zijn jullie verklaringen inconsistent in die mate dat jullie geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt."

Het verweer dat verzoeker de enige is die alles zelf heeft meegemaakt en de andere familieleden slechts van horen zeggen, overtuigt allerm minst. Verzoeker antwoordde bij het CGVS immers bevestigend op de vraag of hij aan zijn familieleden alles in detail heeft verteld: "Ja, ik heb het verteld net zoals ik het vandaag aan jullie heb verteld" (NPO, p. 15). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, mag dan ook van verzoekers familieleden worden verwacht dat zij goed op de hoogte zijn van de gebeurtenissen en daar allemaal een zelfde beeld van schetsen en eensluidende verklaringen over afleggen. Dit geldt des te meer wanneer zij op basis van verzoekers problemen asiel aanvragen.

De bewering dat zij, en vooral dan de zoon, het zich niet allemaal correct zouden herinneren, kan evenmin worden aangenomen. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in verzoekers leven en dat van zijn familieleden waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij, ook al hebben zij het niet zelf meegemaakt, in staat zijn hierover nagenoeg met elkaar gelijklopende, coherente en eenduidige verklaringen af te leggen over hetgeen verzoeker hen verteld heeft. In casu moet de Raad besluiten dat de verschillende verklaringen te veel uiteen lopen.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze inconsistenties verder niet betwist. Hij wijst er weliswaar op dat er zeven verschillende personen werden geïnterviewd met elk hun eigen interpretatie van de feiten en ieder een eigen subjectieve belevenis en soms vervormde herinneringen, maar verschoont hiermee niet de voormelde tegenstrijdigheden die, in tegenstelling tot wat hij in voorliggend verzoekschrift voorhoudt, geen betrekking hebben op details, maar op bepalende feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Zo betreffen de maandelijks te betalen renta evenals de praktische modaliteiten ervan en hoe het incident op 12 mei zelf verliep, cruciale elementen in het relaas waarbij redelijkerwijs kan worden verwacht dat verzoeker en zijn familieleden, die hierover door verzoeker in detail werden ingelicht, hierover gelijklopende verklaringen afleggen. In dit opzicht benadrukt de Raad dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekers die zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, een nuttige methode is om de geloofwaardigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker en zijn familieleden die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze waarover voormelde tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De vaststelling dat verzoeker en zijn familieleden hier niet in slagen, ondergraaft de geloofwaardigheid van het opgedist vervolgingsrelaas.

4.6. Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij het niet aannemelijk acht dat verzoeker niets tegen zijn familie heeft gezegd over de 400 dollar renta die hij moest betalen. De bewering dat dit niet mocht van de bende houdt inderdaad weinig steek. De beschikbare landen-informatie toont immers aan dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is. Ook verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift aan dat afpersing dagelijkse kost is. In deze context is het dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker dit verborgen diende te houden, te meer zijn familie mee de renta betaalde. In het verzoekschrift werpt verzoeker nog op dat hij als de 'pater familias' zijn familie hoort te beschermen en hij ze daarom niet onmiddellijk heeft ingelicht. Echter ook deze uitleg overtuigt niet. Indien zijn familie immers werkelijk met de dood werd bedreigd, diende verzoeker hen logischerwijze net wel in te lichten opdat ze hun voorzorgsmaatregelen hadden kunnen nemen en waakzaam hadden kunnen zijn of zichzelf hadden kunnen beschermen. Verzoekers houding stemt dan ook allerm minst overeen met de beweerdde bedreigingen die ten aanzien van zijn familie werden geuit.

In diezelfde lijn kan worden gesteld dat ook het feit dat niemand iets merkte van die uitgave en verzoeker niet werd aangesproken door zijn familieleden over de hoeveelheid voedsel die verminderde, weinig geloofwaardig is. In de bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen: “U betaalde immers maandelijks 400 dollar, en voor de maand mei zelfs 800. U was de verantwoordelijke voor de boodschappen binnen het gezin (CGVS, p. 13 en 18, punt 131 en 198). Uw kinderen en schoondochter gaven u daar maandelijks samen 378 dollar voor (CGVS, punt 194). U verklaart ook zelf dat deze renta niet haalbaar was voor jullie om te blijven betalen (CGVS, p. 20, punt 216-217). Dat u gedurende maanden meer moest betalen aan de renta dan het bedrag dat u kreeg om voedsel te kopen voor uw familie maar niemand u hierover aansprak is weinig aannemelijk. Gevraagd of uw familie doorhad dat er plots dergelijke uitgaven gedaan werden, verklaart u: “Nee, ze hebben dat niet gezegd. Het enige is dat mijn kleindochter mij gezegd heeft dat ze dacht dat ik geld uitgaf aan een andere vrouw.” Gevraagd hoe het komt dat niemand van uw gezin iets doorhad, verklaart u dat zij wel zagen dat u triest rondliep en veel nadacht, maar ze wisten niets tot u alles vertelde. Gevraagd of het niet opviel dat er elke maand 400 dollar minder was, verklaart u: “Het enige dat ze hebben opgemerkt is dat de hoeveelheid voedsel verminderde. Mijn kleindochter dacht dat ik het uitgaf aan andere vrouwen. Ze heeft ook gezegd: ‘Ik zag mama geld geven, tante, maar toch kocht je niet meer zoals vroeger.’ Soms was mijn argument dat alles duur was (CGVS, p. 18, punt 193-198).” Dat u maandenlang deze kost betaalde, die meer bedroeg dan het budget dat u kreeg voor eten van de maand, maar dat u verklaart dat niemand dit zou hebben opgemerkt en niemand u hierover aansprak is weinig aannemelijk.”

Het betoog dat de verwerende partij alles vanuit een West-Europese bril bekijkt en dat verzoeker als ‘pater familias’ een zeer groot respect genoot van zijn familieleden die zijn beweringen omtrent het duurder worden van het voedsel niet in twijfel durfden te trekken, is allerm minst ernstig te noemen en overtuigt niet. Nergens in de beschikbare informatie kan worden gelezen dat in de hedendaagse Salvadoraanse context het oudste mannelijk lid van de familie als een ‘pater familias’ de absolute autoriteit bezit en aan niemand verantwoording verschuldigd is. Verzoeker toont dit evenmin aan. In de verklaringen van zijn vrouw kan overigens worden gelezen dat zij hem er nooit mee confronteerde louter ‘om de sfeer sereen te houden’ (NPO echtgenote, p. 8); zijn kleindochter durfde hem zelfs zeggen dat ze dacht dat hij het geld uitgaf aan een andere vrouw (NPO, p. 18). Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat niemand van de familie zijn beweringen omtrent het duurder worden van het voedsel in twijfel durfde te trekken en niemand hem er erover durfde aan te spreken.

Bovendien gaat verzoeker met dit verweer voorbij aan de inconsistente verklaringen die hij heeft afgelegd over met welk geld hij precies deze renta betaalde. De commissaris-generaal stelt correct vast: “Uiteindelijk nog een keer gevraagd hoe het komt dat niemand iets merkte van die uitgave, verklaart u: “Zoals ik eerder zei was het niet alleen het geld van mijn kinderen dat ik daarvoor gebruikte, maar ook mijn geld dat ik verdiende van mijn klussen als loodgieter en metselaar” (CGVS, p. 20, punt 218). Echter, uw verklaringen over met welk geld precies u deze renta betaalde zijn weinig consistent. De eerste keer, 12 mei, kon u het geld nog zelf voorzien, vanaf de tweede keer moest u het geld van uw kinderen gebruiken (CGVS, p. 11, punt 117). Wat later zegt u dat u ook de tweede keer, op 30 mei, met uw eigen geld hebt kunnen betalen en vanaf dan pas geld van uw kinderen gebruikte (CGVS, p. 12, punt 131). Over 30 juli, de laatste keer dat u betaalde, zegt u eerst dat u dat betaalde “[...] met een deel van mijn eigen geld dat ik verdiende aan die klusjes. De rest met het geld dat ik van mijn kinderen kreeg. Het bedrag dat overbleef gebruikte ik dan voor de aankopen in de supermarkt (CGVS, p. 13, punt 138).” Nog later verklaart u dan weer dat u die laatste keer gereedschap moest verkopen om toch nog boodschappen te kunnen doen (CGVS, p. 18, punt 194 en p. 20, punt 218). Uw verklaringen, over hoe u elke van de vier keren de bendeleden kon betalen, zijn inconsistent.” Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen en de desbetreffende bevindingen te minimaliseren en te vergoelijken, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij ter ontkrachting ervan. De stelling “Zij bedoelde de derde keer, vanaf 30 juli dus, wat de tweede keer was van de regelmatige maandelijkse betalingen”, is niet meer dan een gekunstelde a posteriori verklaring om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen en wordt derhalve niet aangenomen.

Deze door verzoeker geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen en noopt tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde afpersing en daaraan gekoppelde bedreigingen.

4.7. Ook verzoekers onwetendheid omtrent de actuele stand van zijn problemen is een zoveelste aanwijzing dat het relaas elke geloofwaardigheid ontbreekt. De commissaris-generaal motiveert terdege: “U verkocht uw huis in Los Santos via een sociaal fonds voor woningen. U leerde de koper pas kennen toen de akte getekend werd. Gevraagd of u die mensen niet in een risicosituatie steekt, gezien de kans

bestaat dat de bendeleden hen zouden aanspreken, verklaart u: "Dat weet ik niet (CGVS, p. 19, punt 208)." Jullie hebben met niemand uit Los Santos nog contact (CGVS, p. 19, punt 209 en CGVS X p. 4, punt 26). U woonde al sinds 1981 in die kolonie. Er kan verwacht worden dat u daar sociaal verankerd bent. Dat u aan niemand informatie zou hebben gevraagd in verband met de situatie daar en zich zou hebben ingelicht over het feit of de bende al dan niet actief op zoek was naar u, - zij konden bijvoorbeeld uw burens of andere mensen uit de wijk hebben benaderd -, is opmerkelijk. Immers, kan verwacht worden dat u zou willen weten of de bende actief op zoek is naar u en uw familie, en of u al dan niet veilig voor hen bent in Mejicanos, waar u nog bijna vier maanden verbleef. Uw loutere verklaring dat u geen contact meer had met mensen uit Los Santos kan niet overtuigen."

4.8. De ongeloofwaardigheid van het relaas wordt versterkt door volgende vaststellingen omtrent hun vlucht naar en verblijf in Montréal in Mejicanos, de wijk van zijn schoonzus: "Jullie brachten jullie laatste vier maanden door in de kolonie Montréal in Mejicanos (CGVS, p. 15, punt 165). Over die periode daar leggen jullie ook enkele vreemde verklaringen af. Uw kleindochters A.(...) en E.(...) (CGVS X, p. 12, punt 132) herinneren zich niet wie er in die periode nog ging werken van jullie gezin: "Mijn moeder, en ik herinner me niet precies of mijn oom ook nog wat gewerkt heeft, dat weet ik niet meer (CGVS X, p. 12, punt 126)." Verder kennen geen van beide de naam van de kolonie naar waar jullie zouden zijn moeten vluchten en waar jullie die laatste 4 maanden zouden hebben gewoond (CGVS X, p. 12, punt 127 en CGVS X, p. 14, punt 153).

U verklaart verder nog, gevraagd of jullie niet elders in El Salvador zouden kunnen wonen, dat het gevaarlijk is ergens als onbekenden aan te komen. Uw schoondochter M.(...) verklaart dat jullie ook Montréal, Mejicanos, de wijk van uw schoonzus, niet veilig waren, omdat daar een rivaliserende bende heerst (CGVS X, p. 11, punt 123). Jullie verklaringen over de aanwezigheid van de bende daar en over hoe jullie problemen met hen wisten te vermijden, gezien jullie als onbekenden in deze wijk kwamen wonen, zijn weinig overtuigend. Zo weten jullie vreemd genoeg niet welke tak van de bende 18 (CGVS, p. 15, punt 165-166; CGVS X, p. 13-14, punt 151-153; CGVS X, p. 14, punt 158-166; CGVS X, p. 12, punt 141-142; CGVS X, p. 12, punt 133-136). Gezien de Revolucionarios en de Surenos twee rivaliserende bendes zijn, die hun gebied willen afbakenen, is het vreemd dat jullie dit nooit zouden hebben gezien – bijvoorbeeld op de muren in de straat – of gehoord – bijvoorbeeld van uw schoonzus die daar woonde. Jullie komen daar met acht mensen wonen. Gevraagd of er iets geregeld moest worden met die lokale bende 18, verklaart u dat ze volgens u zelfs niet beseft hebben dat jullie daar woonden. Jullie verplaatsten zich er met de auto of uw schoonzus begeleidde jullie (CGVS, p. 15-16, punt 166-171). Dat u als antwoord op deze vraag louter gokt dat ze het misschien niet eens wisten komt maar weinig doorleefd over. U verklaarde immers zelf dat onbekenden niet in een wijk van een rivaliserende bende kunnen komen. U was bovendien net problemen met een bende ontvlucht. Dat u op deze vraag dan louter kan meegeven dat ze het "misschien niet wisten" is geenszins overtuigend.

Uw schoondochter weet niet of er regelingen getroffen werden met de lokale bende 18 (CGVS X, p. 12, punt 136). Uw zoon verklaart eveneens dat er niets geregeld moest worden met de bende en dat uw schoonzus jullie daar begeleidde (CGVS, X, p. 14, punt 152-157). Uw dochter verklaart dan weer dat uw schoonzus 'dat geregeld heeft', zij begeleidde iedereen van jullie naar binnen (CGVS X, p. 15, punt 171-172). E.(...) weet ook niet of er iets geregeld werd met de bende, als jullie buitenkwamen, begeleidde uw schoonzus jullie (CGVS X, p. 13, punt 146-150). A.(...) verklaart hetzelfde (CGVS X, p. 12, punt 134). Jullie hebben geen problemen gekend in deze wijk (CGVS, p. 19, punt 203). Jullie komen met acht mensen in de kolonie Montréal in Mejicanos wonen. De bende 18 is daar aanwezig. Zoals jullie zelf erkennen, is het in El Salvador niet evident om te verhuizen naar een andere kolonie, als daar een bende is. Jullie hebben vreemd genoeg geen enkel probleem gekend met deze bende en kunnen bovendien niet concreet maken hoe jullie binnenkomst en verhuis naar deze wijk eventueel geregeld werd met de lokale bende en hoe jullie daarmee omgingen. Jullie loutere verklaring dat jullie altijd begeleid werden door uw schoonzus, kan niet overtuigen."

De sterke territoriale controle die bendes over hun wijken hebben, beperkt de bewegingsvrijheid van Salvadoraanse burgers in ernstige mate. Wegens een doorgedreven sociale controle is het moeilijk om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende, zelfs niet wanneer deze gebruik maken van het openbaar vervoer (UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28). Zo worden burgers gedwongen om hun identiteitskaart te laten zien om hun woonplaats vast te stellen. Wanneer bendeleden vaststellen dat de betrokkene in een rivaliserende wijk woont, riskeert die persoon dat hij het gebied niet mag binnenkomen tot zelfs slagen of de dood (COI Focus, p. 28; UNHCR guidelines, p. 12). Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden die gelden als een onzichtbare grens tussen gebieden van rivaliserende bendes, of die wonen in gebieden waar de controle door een

bende wordt betwist door een andere bende, een verhoogd risico lopen om ervan te worden verdacht, soms door beide kanten, banden te hebben met de rivaliserende bende (UNHCR guidelines, p. 29-30). Ook kan worden gelezen dat bendes beschikken over uitgebreide communicatienetwerken om te spioneren en inlichtingen uit te wisselen en daardoor in staat zijn om binnen een korte tijd te weten te komen waarheen een persoon zich heeft verplaatst of vandaan komt (COI Focus 12 oktober 2020, p. 38-39).

Door louter te herhalen dat zij werden gesteund door zijn schoonzus en zij waar mogelijk door haar begeleid werden, brengt verzoeker, gelet op de hierboven aangehaalde landeninformatie, alsnog geen overtuigende verklaring bij waarom zij, die als acht onbekenden in de kolonie Montréal zijn komen wonen, geen problemen kenden met de lokale bende. Het tijdelijk karakter van hun verblijf in Montréal, vermag hier geen afbreuk aan te doen.

Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit hun verklaringen blijkt dat ze er geenszins een ondergedoken leven leidden. De commissaris-generaal stelt hierover op correcte wijze vast: "Uw zoon werkte voorts nog tot en met 30 september, als boodschapper nog wel. Hij verplaatste zich met een moto (CGVS X, p. 8-9, punt 87-92). Uw dochter werkte zelfs tot 15 november 2019 en moest voor haar job verschillende supermarkten bezoeken. Ze deed dit altijd met de bus. Zij werkte zelfs haar opzegtermijn uit (CGVS X, p. 9-10, punt 96-106). Uw kleindochter E.(...) verklaart: "We probeerden niet buiten te komen, maar deden dat wel. Mijn tante bracht ons naar de bushalte. Ze wachtte tot wij opstapten en de bus vertrok (CGVS X, p. 8, punt 78)." Uw kleindochter A.(...) verklaart dat zij enkele dagen voor jullie vertrek uit het land is uit geweest met enkele vrienden (CGVS X, p. 12, punt 129-132)." De Raad is samen met de commissaris-generaal van oordeel dat dergelijke houding niet overeenstemt met de door verzoeker voorgehouden vrees. Uit de beschikbare landeninformatie over de reputatie en modus operandi van bendeleden in El Salvador blijkt dat de risico's als gevolg van gerichte bedreigingen niet verminderen maar toenemen in intensiteit en directheid, wat op zijn beurt kan leiden tot geweld en zelfs moord ten aanzien van de betrokkene en zijn familieleden (AD CGVS, landen-informatie, IDMC, "An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, p. 19, 21; COI Focus 12 oktober 2020, p. 15-16, UNHCR Guidelines 2016, p. 31).

Indien hij en zijn familie zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij voorzorgsmaatregelen zouden treffen om zich veilig te stellen. Het gegeven dat verzoekers zoon en dochter hun werk bleven doen waarvoor ze zich dienden te verplaatsen doorheen de stad, en anderen van zijn familie zich verplaatsten door de stad, ook al was het om afscheid te nemen van twee vrienden, valt hiermee moeilijk te rijmen en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van hun problemen waarvoor zij uit vrees voor hun leven zouden hebben moeten onderduiken bij hun schoonzus. Dat zij bovendien ook nog het openbaar vervoer gebruikten om zich te verplaatsen door de stad doet verdere twijfels rijzen, gezien dit een plaats bij uitstek is waar misdrijven worden gepleegd en het openbaar vervoer door de bendes wordt gevisieerd voor renta (AD CGVS, landeninformatie, internetartikel omtrent misdaad op het openbaar vervoer in El Salvador).

4.9. Tot slot stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers dochter S. geen overtuigende verklaringen aflegt over de reden waarom zij en haar dochters reeds op 2 juli 2019, voor zij op de hoogte waren van de beweerde afpersing en bedreigingen, paspoorten hadden: "Voor zij wisten dat u problemen had met bendeleden. S.(...) verklaart dat haar werkgever een reis organiseerde naar Guatemala, zij wilde die uitstap doen met haar dochters (CGVS X, p. 17, punt 201). Een paspoort was daarvoor vereist, zo verklaren uw kleindochters (CGVS X, p. 13, punt 148 en CGVS X, p. 13, punt 144). Echter, eerder in haar interview verklaarde uw dochter, gevraagd naar reisplannen, dat zij nooit op reis ging naar het buitenland en geen plannen had om dat te doen (CGVS X, p. 6, punt 50-51). Dat zij dan later, pas wanneer ze gewezen wordt op de afgiftedatum van haar paspoort, verklaart dat ze dit afhaalde omdat ze reisplannen had kan volstrekt niet overtuigen. Bovendien blijkt uit informatie dat Salvadoranen sinds een conventie uit 2006 tussen Honduras, Guatemala, El Salvador en Nicaragua, gelijkend op het Schengenmodel, enkel hun identiteitskaart nodig hebben om naar Guatemala te reizen. Erop gewezen dat volwassenen voor reizen naar Guatemala enkel een identiteitskaart nodig hebben, legt uw dochter uit dat de werkgever haar verplichtte een paspoort te hebben voor de uitstap (CGVS X, p. 17, punt 201-208). Dit is geenszins overtuigend, temeer daar u niet uitlegt waarom de werkgever deze vreemde eis zou stellen. Sterker nog, de door uw dochter neergelegde brochure van haar werk met betrekking tot een reis naar Guatemala vermeldt eveneens dat volwassenen slechts hun identiteitskaart nodig hebben. A.(...) lijkt voorts niet zeker te zijn naar waar die uitstap was "Een land in centraal-Amerika, ik denk dat het om Guatemala ging (CGVS X, p. 13, punt 145)." Dat uw dochter en kleindochters geenszins een overtuigende verklaring weten te bieden voor het feit dat zij reeds voordat zij zelf problemen hadden – of althans ervan wisten – een paspoort hadden aangevraagd doet

vermoeden dat jullie andere reismotieven hadden dan het door jullie aangegeven vluchtrelaas en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.”

Verzoeker antwoordt dat de eerste geplande excursie inderdaad Guatemala was, maar er ook nog uitstappen zouden worden gepland naar de Verenigde Staten en Peru; een paspoort was nodig als zij op termijn ten volle de toekomstige opportuniteiten van de nieuwe bedrijfspolicy wou genieten. Ook hier komt hij niet verder dan loutere a posteriori verklaringen. Op de vraag waarom zij al in juli 2019 een paspoort nodig had, verklaart verzoekers dochter expliciet dat dit was voor de reis naar Guatemala die door haar werkgever werd georganiseerd (NPO dochter, p. 17). Haar nogmaals gevraagd te verduidelijken waarom zij een paspoort nodig had om naar Guatemala te reizen, verwijst verzoekers dochter naar het communiqué van haar bedrijf waarin volgens haar stond dat ze een geldig paspoort nodig had om het land te kunnen verlaten (NPO dochter, p. 18). Nergens heeft zij vermeld dat zij het paspoort heeft aangevraagd om mee te kunnen gaan op eventueel later georganiseerde reizen. Dergelijke post factum-verklaringen neemt de Raad niet aan.

4.10. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht en dat hij niet aannemelijk maakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoekers kritiek op het motief in de bestreden beslissing inzake het bendegegeweld aanwezig in hun wijk Los Santos, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt hij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan zijn profiel aannemelijk, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

De opmerking als zou de ambtenaar vooringenomen zijn geweest, is niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid worden afgeleid. Een ambtenaar van het CGVS heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest.

4.11. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker toont immers op geen enkele concrete wijze aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt veeleer dat bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risicoverhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdendeerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de benedeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de benedeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door benedeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

3.2. Waar verzoekster nog aanhaalt dat zij een keer betast werd door een man op de bus en dat vrouwen vaak worden betast op de bus, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege benedeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld

tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes.

Er blijkt echter uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico blijft immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Zo kan een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, dan ook niet volstaan om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen.

Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden, mag van verzoekster worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals de commissaris-generaal terdege uiteenzet, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar concrete geval een actueel, individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade aannemelijk te maken: *“Wat dit betreft dient opgemerkt dat het door u beschreven incident waarbij u betast werd op de bus niet kan worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Hoewel laakbaar en verwerpelijk, zijn deze feiten dus niet ernstig en zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden.”*

Met de loutere stelling dat dit de zoveelste druppel was die de emmer deed overlopen toen haar werd grootvader bedreigd, brengt zij geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die voorgaande pertinente vaststelling weerleggen of ontkrachten.

3.3. De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte kunnen enkel uw identiteit en nationaliteit staven. Die staan niet onmiddellijk ter discussie.”*

3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeërelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geëiseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeërelde en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES